

et

”Alt er energi.”

Damen ser indtrængende på mig med sine mørke øjne, tvinger mig til at lytte. Til virkelig at høre, hvad han siger.

”Alting omkring os ...” Hans arm følger i en fejende bevægelse en fjern horisont, som snart vil fortone sig i mørke. ”Alt det, vi ser i dette tilsyneladende massive univers, er slet ikke massivt. Det er energi. Ren, vibrerende energi. Og selv om vores sanser fortæller os, at tingene er faste, flydende eller luftformige – så er de på kvanteniveauet intet andet end partikler inden i partikler – intet andet end *energi*.”

Jeg presser læberne sammen og nikker. Hans stemme bliver overdøvet af en anden stemme inden i mit hoved, som skråler: *Fortæl ham det dog! Nu! Med det samme! Hold op med at udsætte det, og se at få det overstået! Hurtigt, inden han begynder at tale igen!*

Men jeg gør det ikke. Jeg siger ikke et ord. Jeg venter bare på, at han skal tale videre, så jeg kan udskyde det endnu en gang.

Han holder sin håndflade op foran mig og bevæger den frem mod mig. ”Prøv at løfte din hånd.”

Jeg gør, som han siger. Langsomt, forsigtigt, fast besluttet på at undgå enhver berøring.

”Godt. Fortæl mig så, hvad du ser.”

Jeg rynker på næsen, ikke helt sikker på, hvad det her handler om. Så trækker jeg på skuldrene. ”Jamen jeg ser bleg hud, lange fingre, en fregne eller to, negle, som virkelig trænger til lidt kærlig omsorg ...”

”Lige præcis,” smiler han, som om jeg lige havde bestået verdens nemmeste prøve. ”Men hvis du kunne se den, som den *virkelig* ser ud, så ville du se noget helt andet. Du ville se en sværm af molekyler, bestående af protoner, neutroner, elektroner og kvarker. Og inden i de bittesmå kvarker, i deres allermindste bestanddele, ville du ikke se andet end ren, vibrerende energi, der bevæger sig langsomt nok til, at den fremstår som fast og solidt stof, og dog hurtigt nok til, at man ikke kan se den, som den i virkeligheden er.”

Jeg kniber øjnene sammen, lidt mistroisk. Selv om jeg godt ved, at han har studeret emnet i hundreder af år.

”Jamen det er sandt, Ever. Intet i denne verden er adskilt fra resten.” Han læner sig lidt frem imod mig, og jeg kan se begejstringen i hans øjne. ”Alting i verden er ét. Det hele hænger sammen. Alt, hvad vi oplever som fast stof – dig og mig og det sand, vi sidder på, er i virkeligheden energi, som vibrerer langsomt nok til, at det får substans, mens ting som spøgelser og ånder vibrerer så hurtigt, at de er næsten umulige at se for de fleste mennesker.”

”Jeg kan se Riley,” siger jeg for at minde ham om al den tid, jeg engang tilbragte sammen med min spøgelsesagtige søster. ”Eller det kunne jeg i hvert fald, indtil hun valgte at fortsætte over til den anden side.”

”Og det er lige præcis derfor, du ikke kan se hende mere,” nikker han. ”Hendes vibrationer er blevet for hurtige. Men der findes mennesker, for hvem det ikke betyder noget.”

Mit blik hviler på oceanet foran os, på dønningerne som

kommer rullende ind, den ene efter den anden. Endeløst, uophørligt, udødeligt – ligesom os.

”Prøv så at løfte din hånd igen, og hold den helt tæt på min, så de næsten rører hinanden.”

Jeg tøver, tager en håndfuld sand op, vil ikke gøre, som han siger. I modsætning til ham kender jeg jo konsekvensen. Jeg ved, hvilket forfærdeligt resultat selv den mindste berøring kan få. Det er derfor, at jeg siden i fredags har sørget for, at min hud ikke har rørt ved hans.

Men så ser jeg på ham igen, ser hans fremstrakte hånd, der venter på min, og jeg tager en dyb indånding og løfter min hånd ... og gisper, da han kommer så tæt på, at der knap nok ville være plads til et stykke papir imellem os.

”Kan du mærke det?” smiler han. ”Kan du mærke, hvordan det dirrer og varmer? Det er vores energi, der danner forbindelse.” Han fører hånden frem og tilbage, så jeg kan mærke, hvordan energifeltet imellem os trækker og skubber.

”Men hvis vi alle sammen er forbundet med hinanden, som du siger, hvordan kan det så være, at det ikke alt sammen *føles* ens?” hvisker jeg, tiltrukket af den magnetiske strøm, som unægtelig forbinder os og får hans varme til at strømme igennem min krop.

”Jamen vi *er* alle sammen forbundet med hinanden. Vi er alle sammen en del af den samme vibrerende kraft. Noget af den reagerer du slet ikke på, noget af den kan du mærke. Og den energi, som er en del af din skæbne, den føles *sådan her*.”

Jeg lukker øjnene og vender mig fra ham, mens tårerne strømmer ned over mine kinder, fordi jeg ikke længere kan holde dem tilbage. For jeg ved jo, at jeg er afskåret fra at mærke hans hud, føle hans læber, opleve hans krops varme tryghed. Jeg ved, at det felt af elektrisk energi, som lige nu sitrer imellem os, er det nærmeste, jeg kan komme ham,

takket være den forfærdelige beslutning, jeg har truffet.

”Det er først nu, at videnskaben er ved at opnå den erkendelse, som metafysikerne og de store åndelige læremestre har haft i århundreder. Den erkendelse, at alting er energi, og alting er ét og det samme.”

Jeg kan høre smilet i hans stemme, da han rykker nærmere, ivrig efter at lade sine fingre sno sig om mine. Men jeg flytter mig hurtigt, og mit blik fanger hans længe nok til, at jeg kan se det sårede udtryk i hans ansigt. Det udtryk, han har haft, siden jeg fik ham til at drikke den modgift, som bragte ham tilbage til livet. Et udtryk fuldt af undren over, at jeg er så tavs, så fjern, så afvisende over for ham – og at jeg hele tiden undgår hans berøring, når jeg for bare nogle uger siden slet ikke kunne få nok af den.

For han tager jo helt fejl, når han tror, at det skyldes hans sårende adfærd, hans flirt med Stacia, hans ondskabsfulde opførsel over for mig. Sandheden er en ganske anden. Han var underkastet den forbandelse, Roman havde nedkaldt over ham. Det var hele skolen jo. Det kunne han ikke gøre for.

Hvad han ikke er klar over, er, at den modgift, som bragte ham tilbage til livet, også havde en anden konsekvens. For i det øjeblik, jeg tilsatte den magiske drik en dråbe af mit eget blod, sikrede jeg mig også, at vi aldrig mere kunne få lov at være sammen.

Aldrig. Som i *aldrig nogen sinde*.

I al evighed.

”Ever?” hvisker han. Hans stemme er dyb og indtrængende. Men jeg kan ikke se på ham. Kan ikke røre ham. Og jeg kan i hvert fald slet ikke udtale de ord, han har fortjent at høre:

Jeg har virkelig lavet kage i den – og jeg er bare så ked af det – Roman narrede mig, og jeg var så dum og desperat,

at jeg faldt for hans billige trick – og nu er der intet håb for os, for hvis du kysser mig, så bliver dit og mit DNA blandet sammen, og så dør du ...

Jeg gør det ikke. Jeg kan ikke få mig selv til det. Jeg er bare verdens største kujon. Jeg er en ynkelig kylling. Jeg kan simpelthen ikke finde modet til det.

”Ever, vil du ikke nok fortælle mig, hvad der er galt?” siger han, forskrækket over mine tårer. ”Du har været sådan i flere dage nu. Er det *mig*? Er det noget, jeg har gjort? Jeg kan jo ikke selv huske ret meget af, hvad der er sket, og det er først nu, at minderne begynder at dukke op. Du ved jo godt, at det slet ikke var *mig*, der opførte mig på den måde. Jeg kunne *aldrig* finde på at såre dig med vilje. Jeg kunne *aldrig* finde på at gøre dig ondt.”

Jeg har lagt armene om mig selv, knuger min egen krop, mens jeg rokker frem og tilbage med sænkede skuldre og bøjet hoved. Og jeg ønsker bare, at jeg kunne gøre mig mindre. Så meget mindre, at han slet ikke kunne få øje på mig. Jeg ved jo, at hans ord er sande, at han aldrig kunne skade mig. Det er kun mig, der kunne gøre noget så ondsindet, så uovervejede, så tåbeligt impulsivt. Kun jeg kunne være så dum at bide på Romans madding. Så ivrig var jeg efter at bevise, at jeg var Damens eneste sande kærlighed – ivrig efter at bevise, at jeg var den eneste, som kunne redde ham – og se nu bare, hvilket forfærdeligt rod det har bragt med sig.

Nu er han helt tæt på mig, lægger sin arm om livet på mig og trækker mig ind til sig. Men jeg kan ikke løbe den risiko, nærheden fører med sig. Mine tårer er dødbringende og må for alt i verden ikke komme i kontakt med hans hud.

Jeg springer op og løber ned til vandet, borer tærerne ned i sandet og lader det kolde, hvide skum skylle ind over mine skinneben. Jeg ønsker bare, at jeg kunne forsvinde under

havets uendelige overflade og lade tidevandet bære mig bort. Hvad som helst ville jeg gøre for ikke at behøve at sige de ord til min eneste sande elskede, min evige partner, min sjæleven gennem fire århundreder. De ord, som fortæller ham, at den evighed, han har givet mig – den har jeg nu bragt til ende.

Sådan bliver jeg stående, tavs og ubevægelig. Venter, til solen er sunket under horisonten, før jeg omsider vender mig mod ham. Hans mørke omrids er næsten ikke til at skelne fra natten. Det stikker i halsen, da jeg tvinger ordene frem.

”Damen ... elskede ... Der er noget, jeg er nødt til at fortælle dig.”

to

Jeg falder på knæ ved hans side, mine tæer er begravet i sandet, mine hænder hviler på lårene. Jeg ville ønske, at han ville se på mig, tale til mig. Også selv om det bare var for at fortælle mig, hvad jeg allerede ved – at jeg har begået en dum og alvorlig fejl. En fejl, som formodentlig aldrig vil kunne rettes. Jeg ville tage imod det med glæde – jeg har jo for pokker gjort mig *fortjent til det*. Jeg kan bare ikke klare hans tavshed og hans fjerne blik.

Jeg skal lige til at sige noget – *hvad som helst* – for at bryde den ulidelige tavshed, da han ser sørgmodigt på mig med øjne, der er så trætte, at det føles, som om de afspejler et liv, der har varet seks hundrede år.

”Roman.” Han sukker dybt og ryster opgivende på hovedet. ”Jeg genkendte ham ikke. Jeg havde ingen anelse om ...” Hans stemme vinder hen, ligesom hans blik.

”Hvordan skulle du dog have vidst det?” siger jeg, ivrig efter at bortviske enhver følelse af skyld, han måtte have. ”Du var jo et offer for hans fortryllelse lige fra den første dag. Han havde planlagt det hele i detaljer og sørget for, at ethvert minde var udraderet.”

Hans blik afsøger omhyggeligt mit ansigt, før han rejser

sig og vender sig bort. Han ser ud over havet med knyttede hænder og siger med tilkæmpet ro: ”Gjorde han dig noget? Prøvede han på at skade dig på nogen måde?”

Jeg ryster på hovedet. ”Det behøvede han ikke. Det, han gjorde mod dig, var slemt nok for mig.”

Han vender sig igen. Hans blik er mørkt og hårdt. Han trækker vejret dybt og siger: ”Det her er min skyld.”

Jeg ser forbløffet på ham. Det kan han da ikke mene. Jeg har jo lige forklaret ham, hvordan *jeg* har forkludret det hele.

Jeg springer op og udbryder: ”Det må du ikke sige! Selvfølgelig er det ikke din skyld! Hørte du slet ikke, hvad jeg sagde?” Jeg ryster opgivende på hovedet. ”Roman *forgiftede* din eliksir og *hypnotiserede* dig! Du havde ingen andel i det! Du var kun et viljeløst offer for hans spill! Der var intet, du kunne have gjort!”

Men endnu før jeg har talt færdig, har han fejlet alle mine indvendinger bort med en håndbevægelse. ”Det er jo slet ikke det, det handler om, Ever. Hverken dig eller Roman. Det er *karma*, kan du ikke se det? Det er gengældelse for seks hundrede års egoisme!”

Han ryster på hovedet og ler, men det er ikke nogen smittende latter. Det er den anden slags latter – den slags, der får det til at løbe en koldt ned ad ryggen.

”Efter at jeg havde tilbragt alle de år med at elske dig og miste dig – igen og igen – var jeg overbevist om, at *det* var straffen for det liv, jeg havde ført, for jeg anede jo ikke, at det var Drina, der dræbte dig hver gang. Men det forstår jeg nu. Og nu troede jeg så lige, at jeg var sluppet fra min karma ved at gøre dig udødelig, så jeg kunne have dig ved min side i al evighed, men den, der ler sidst, ler bedst, og det lader til, at karmaen får sig et billigt grin. Nok se, men ikke røre, siger den.”

Jeg rækker ud mod ham, vil holde om ham, trøste ham, fortælle ham, at det slet ikke er sådan, det er. Men lige så hurtigt trækker jeg mig tilbage igen. For det er jo netop det, jeg ikke kan. Det er det, der er hele problemet.

”Det passer jo ikke,” siger jeg og ser ham ind i øjnene. ”Hvorfor skulle *du* blive straffet, når det var *mig*, der begik bommertent? Det er da ikke logisk.”

Jeg ryster opgivende på hovedet, frustreret over hans ensporede tankegang.

”Roman havde planlagt det hele i detaljer. Han *elskede* Drina – nej, det vidste du garanteret ikke, vel? Han var et af de forældreløse børn i Firenze, du reddede fra pesten dengang i renæssancen, og han elskede hende igennem alle de århundreder. Han ville have gjort *alt* for hende. Men Drina var ligeglad med ham, for hun elskede kun dig. Og du elskede kun mig – og så, nå ja, da jeg havde slået hende ihjel, besluttede Roman sig for at ramme mig – men han ville gøre det igennem *dig*. Han ville have, at jeg skulle opleve, hvor forfærdeligt det er aldrig mere at kunne røre dig – sådan som han ikke kunne røre Drina! Og det gik alt sammen så hurtigt, at jeg bare ...”

Jeg stopper, for jeg indser, at det er håbløst. Spild af energi. Han holdt op med at lytte for længe siden, fuldstændig overbevist om, at det hele er hans skyld.

Men han skal ikke få mig til at tro, at det er sådan, tingene hænger sammen. Og jeg vil heller ikke acceptere, at han selv tror det.

”Damen, for pokker! Du kan da ikke bare give op! Det var *ikke* din karma, det var *mig*! *Jeg* begik en grufuld, forfærdelig fejltagelse. Men det betyder ikke, at det er umuligt at rette op på den! Der *må* være en måde at gøre det på!” Jeg klamrer mig til det falske håb og fremtvinger en optimisme, jeg i virkeligheden slet ikke føler.

Damen står foran mig som en mørk silhuet imod natten. Hans triste og trætte blik er det nærmeste, vi kommer en omfavnelser.

”Jeg skulle aldrig have indladt mig på det her,” siger han. ”Jeg skulle aldrig have fremstillet udødelighedssaften. Jeg skulle bare have ladet naturen gå sin gang. Helt ærligt, Ever, hvad er der kommet ud af det? Har det ført til andet end sorg og smerte?” Han ryster sørgmodigt på hovedet, og hans blik er så trist og sønderknust, at mit hjerte vrider sig. ”Men for dig er det ikke for sent. Du har hele livet foran dig. En evighed, hvor du kan gøre, hvad du vil, være den, du har lyst til at være ... Men jeg ...” Han trækker på skuldrene. ”Jeg er fordærvet. Resultatet af mine seks hundrede år er ikke til at komme uden om.”

”Nej!”

Min stemme skælver, og læberne sitrer så meget, at det mærkes i mine kinder. ”Du får ikke lov til at gå din vej! Du får ikke lov til at forlade mig igen! I en hel måned har jeg gennemgået alle helvedes kvaler for at redde dig, og nu da du er rask igen, har jeg ikke tænkt mig at give op. Vi to er skabt for hinanden, det har du selv sagt! Det, vi oplever nu, er ikke andet end midlertidige vanskeligheder, som vi nok skal klare, hvis vi arbejder sammen om ...”

Jeg går i stå. Jeg kan mærke, at han allerede er på vej ind i sin trøstesløse verden af selvbeprejelse. Og jeg ved, at jeg bliver nødt til at fortælle ham resten af historien. Den ubehagelige del af den, som jeg helst ville udelade. Måske det kan få ham til at se anderledes på tingene ...

”Der er mere endnu,” skynder jeg mig at sige uden rigtig at vide, hvordan jeg skal fortsætte. ”Inden du beslutter dig for, at det er din karma, der er ude på at få ram på dig, så er der noget, du skal vide. Det er ikke noget, jeg er stolt af, men alligevel ...”

Så tager jeg en dyb indånding og fortæller ham om mine ture til Sommerland – den magiske dimension imellem dimensionerne, hvor jeg lærte at rejse tilbage i tiden. Hvor jeg fik valget mellem min familie og ham – og valgte *dem*. Jeg var overbevist om, at jeg på en eller anden måde kunne genskabe den fremtid, som jeg følte mig frarøvet, og det eneste, jeg fik ud af alle mine anstrengelser, var en viden, som jeg allerede havde i forvejen: Somme tider er skæbnen uden for vores rækkevidde.

Jeg synker en klump og stirrer ned i sandet. Jeg har ikke lyst til at møde Damens blik, når det går op for ham, at jeg har svigtet ham.

Men til min overraskelse bliver han hverken vred eller ked af det. I stedet indhyller han mig i et vidunderligt, skinrende, hvidt lys – et lys, der er så rent og fuldt af fortrøstning og tilgivelse, at det er ligesom indgangsportalen til Sommerland – bare bedre.

Så jeg lukker mine øjne og lader også ham blive indhyllet i lys. Og da jeg igen åbner øjnene, er vi begge badet i det smukkeste, varmeste, disede lys.

”Der var jo ikke andet, du kunne gøre,” siger han. Hans stemme er blid, hans blik beroligende, han gør, hvad han kan for at tage min dårlige samvittighed fra mig. ”Selvfølgelig valgte du din familie. Det var da det rigtige at gøre. Jeg ville have gjort det samme – hvis jeg havde fået valget ...”

Jeg nikker, gør hans lys endnu klarere og lader det blive ledsaget af et varmt, telepatisk knus. Det er selvfølgelig ikke nær så godt som den ægte vare, men lige nu er det det eneste, vi har at gøre godt med.

”Jeg ved godt, hvordan det var med din familie. Jeg så det hele ...” Mine ord får ham til at se på mig med et blik, der er så mørkt og intenst, at jeg må tvinge mig selv til at fortsætte.

”Du har jo altid været så hemmelighedsfuld omkring din fortid, hvor du kommer fra, hvordan dit liv har været ... så en dag, da jeg var i Sommerland, spurgte jeg om dig, og – nå ja – så fik jeg hele din livshistorie.”

Jeg presser læberne sammen og iagttager ham, som han står der foran mig, tavs og ubevægelig. Et dybt suk undslipper mig, da han telepatisk lader sine fingre glide ned over min kind, så overbevisende og håndgribeligt, at det næsten føles helt virkeligt.

”Tilgiv mig,” siger han og lader en imaginær tommelfinger kærtegne min hage. ”Jeg er ked af, at jeg har været så tillukket og indesluttet, at du har måttet gøre det på den måde. Men selv om det efterhånden er mange år siden, så er det stadig noget, jeg helst ikke vil snakke om.”

Jeg nikker. Jeg er slet ikke ude på at presse ham. Hvordan det var for ham at overvære mordet på sine forældre og at blive mishandlet af præster i årevis, er ikke noget, jeg føler trang til at få uddybet.

”Men der er mere,” fortsætter jeg og håber på, at noget andet, jeg opdagede, kan give ham lidt af optimismen tilbage. ”Jeg så jo hele dit liv udspille sig, og det endte med, at Roman slog dig ihjel. Men selv om det tilsyneladende var din skæbne, så lykkedes det mig jo at redde dig.” Jeg ser afventende på ham, og da jeg mærker, at han på ingen måde er overbevist, skynder jeg mig at fortsætte, inden han helt mister modet. ”Altså, det, jeg mener, er, at det kan godt være, vores skæbne somme tider ligger fast og ikke er til at ændre, men andre gange så bliver den formet udelukkende af vores handlinger. Så når jeg ikke kunne redde min familie ved at rejse tilbage i tiden, så var det kun, fordi det var en skæbne, der ikke kunne ændres. Eller som Riley sagde det, sekunder før den ulykke, der tog dem fra mig igen: *Du kan ikke*

lave om på fortiden. Den er, som den er. Men så var jeg lige pludselig tilbage her i Laguna, og jeg kunne godt redde dig, så jeg tror altså på, at fremtiden ikke altid er klippefast, og at skæbnen ikke bestemmer alting.”

”Det er muligt,” sukker han og ser på mig. ”Men din karma kan du ikke løbe fra, Ever. Den er, som den er. Den dømmer dig ikke. Den er hverken god eller ond, sådan som de fleste tror. Den er resultatet af alle handlinger, positive såvel som negative. En konstant afvejning af begivenheder. Årsag og virkning – øje for øje – man ligger, som man har redt ...” Han trækker på skuldrene. ”Uanset hvordan man udtrykker det, så er resultatet i sidste ende det samme. Og selv om du helst ikke vil tro det, så er det præcis, hvad der foregår her. Hver eneste handling har en konsekvens. Og det her er den konsekvens, alle *mine* handlinger har haft.” Han ryster på hovedet. ”Jeg har altid bildt mig ind, at det var kærlighed, der fik mig til at finde dig igen og igen. Men nu forstår jeg, at det bare var egoisme – at jeg kun gjorde det, fordi jeg ikke kunne undvære dig. Og *det* er årsagen til det, vi er udsat for nu.”

”Nå, det mener du?” Så nemt kan han da ikke give op. Det kan jeg slet ikke få mig selv til at tro. ”Og det er så enden på det hele? Du er bare så sikker på, at din karma har indhentet dig, at du ikke engang har tænkt dig at tage kampen op? Du er kommet hele den lange vej, for at du og jeg kunne være sammen, og så snart vejen er spærret af en mur, beslutter du straks, at den er umulig at komme over?”

”Ever.” Hans blik er fuldt af varme, kærlighed og omsorg. Men det dæmper ikke klangen af nederlag i hans stemme. ”Jeg er virkelig ked af at måtte sige det, men der er altså visse ting, jeg bare *ved*.”

”Ja, okay ...” Jeg ryster på hovedet og ser ned, mens jeg begraver tæerne i sandet. ”Bare fordi du er et par hundrede

år ældre end mig, er det ikke nødvendigvis dig, der skal bestemme alting. Og hvis det virkelig er sandt, at din og min skæbne er forbundet, sådan som du siger, så må du indse, at det her ikke kun handler om dig. Det er også *min* skæbne, *min* karma. Og du skal ikke bare skride fra det hele ... Du skal ikke skride fra *mig!* Det her er et problem, vi må løse sammen! Der *må* være en måde ...”

Jeg går i stå. Jeg ryster over hele kroppen, og min hals har snøret sig sammen, så jeg ikke længere kan få ordene frem. Jeg kan bare stå dér foran ham, mens jeg telepatisk trygler ham om at tage kampen op sammen med mig. En kamp, jeg ikke engang er sikker på, at vi kan vinde.

”Jeg har absolut ingen planer om at forlade dig,” siger han, og der er fire hundrede års længsel i hans blik. ”Jeg *kan* ikke forlade dig, Ever. Tro mig, jeg *har* prøvet. Jeg ender altid med at komme tilbage til din side. Du er alt, hvad jeg nogensinde har ønsket mig – alt, hvad jeg nogensinde har elsket – men Ever ...”

”Ikke noget *men!*” Jeg ryster på hovedet, ønsker bare, at jeg kunne holde om ham, røre ved ham, trykke min krop imod hans. ”Der *må* være en måde, en eller anden mirakelkur. Og hvis vi forener vores kræfter, så kan vi finde den. Det er jeg sikker på. Dybt inde i mig *ved* jeg det bare. Vi er ikke kommet hele den lange vej bare for at lade Roman skille os ad. Men jeg kan ikke gøre det alene. Ikke uden din hjælp. Så lov mig, at du vil hjælpe – vil du ikke nok?”

Igen ser han på mig med sit dragende blik. Så lukker han øjnene og fylder hele stranden med så mange tulipaner, at hele bugten, så langt øjet rækker, er dækket af de voksagtige, røde kronblade på deres grønne stængler – det endegyldige symbol på vores udødelige kærlighed dækker hver eneste kvadratcentimeter af sand.

Så tager han mig under armen og fører mig tilbage til sin bil. Hans bløde, sorte læderjakke og min t-shirt af økologisk bomuld er den eneste adskillelse mellem min hud og hans. Nok til at beskytte os mod konsekvenserne af enhver tilfældig udveksling af DNA, men ude af stand til at dæmpe den sitren og pulserende varme, der dannes imellem os.